

NHẠC SĨ

DIU HOANG

(Sinh viên khóa 10 Trình Chính Trình Kinh Doanh Viện Đại Học Đà Lạt)

Diu Hoàng sinh ngày 26 tháng 10 năm 1955 tại Huế sinh sống và theo học tại Đà Nẵng từ lúc lên 5 tuổi. Sau khi tốt nghiệp trung học, lên Đà Lạt học Chính Trình Kinh Doanh, và học piano với các dì họ. Hiện ở nhà cũ tại hoa Kỳ từ năm 1990 bắt đầu viết nhạc từ năm 1977.

Từ khoảng hơn 2 năm nay, nhạc nghiệp yêu nhạc bắt đầu nhạc như đặt tên Diu Hoàng,

nhất là sau khi nhạc phẩm "Mình ơi" của cha do Ý Lan trình bày trên CD "Đông Hồ i Tới Sao" (cũng lấy tên một nhạc phẩm khác của Diu Hông) được tung ra trên thị trường. Tuy nhiên nhạc chỉ tới và người viết nhạc thuở trước này cha được mọi người biết tới vì Diu Hông trở về đó chỉ âm thanh sống với niềm đam mê của mình là âm nhạc mà cha coi là một phần không thể thiếu của đời sống và suy nghĩ của chính mình.

Thật ra Diu Hông đã viết nhạc từ khi mới 22 tuổi. Cô sinh viên trường Đại học Chính Trị Kinh Doanh Đà Lạt năm nào đã mang rất nhiều tham vọng và rất hăng say trong các công tác văn nghệ như đàn hát hoặc viết văn. Nhạc trong số đó thay của thời cuộc sau bị cấm tháng Tám năm 75, Diu Hông đã dồn tất cả lòng sống của mình vào âm nhạc. Nhạc có một số vấn đề và văn chương dồn tất thích thú được sách nên Diu Hông đã đưa nhạc suy nghĩ của mình qua lời ca vào trong âm nhạc một cách rất hài hòa" Hông mê viết văn lắm. Tất nhiên Hông mê lắm, tất cả Hông được sách nhiều, Hông được sách không ngừng, nhất là anh từng nghe kho tàng 8, 9, 10 tuổi mà Hông được một cuốn sách trong giờ học được. Hông nắm Hông được một cuốn này Hông nghe thơ xưa, lời được một cuốn kia. Được sách không ngừng nhạc phổ công nhân cũng như qua được sách thì Hông cũng có một cái vấn đề và văn chương". Cũng do say mê với chữ nghĩa, nên qua nhạc lời ca của cha, người nghe rất dễ dàng nhận ra sự rất đỗi đo và thán phục trong cách dùng chữ của Diu Hông, một người luôn tìm cách thoát ra nhạc sáng.

Trong số buổi ban đầu miền có thể coi như tuy tới và người như lời Diu Hông nói với người bạn nhiều xáo trộn trong cuộc sống sau tháng 4 năm 75, cha đã đi tìm một giờ nhạc để quên đi những phiền muộn như có số đam mê lời của "Cũng chính vì vậy, trong nhạc lúc Hông suy nghĩ mà bị chìm đắm như thế thì Hông đi tìm cái dòng nhạc để cho Hông giải thoát qua khỏi cái đó. Thoát khỏi cái buổi đầu Hông quên, cho nên Hông từng được Hông kể m trong đó, tìm ra cái giờ nhạc,"...

Và vào năm 1977 giờ nhạc mang tên Diu Hông ra đời với nhạc phẩm đầu tay mang tên "Tôi Muốn Hỡi Tới Sao". Qua nhạc phẩm này, Diu Hông cho biết muốn nói lên tâm trạng của mình sau khi lâm vào tình trạng thất vọng chán chường vì thời thế nhạc của cha khó lòng thành tựu trong một số xáo trộn không thể thoát, do đó đã đi tìm những niềm hạnh phúc thật nhỏ: "Đôi với Hông, đôi sống lúc đó không có chi của hết. Tất cả Hông sống một niềm vui quá mà bây giờ Hông bắt đầu quá niềm vui cho nên Hông đi tìm một cái hạnh phúc rất là nhỏ bé, Do đó Hông mới viết là 'tôi muốn hỡi tới sao có những chi, những chi mà xưa niềm vui mà sao em không được nhìn mà được nghe trong một tim em xao xuyến bất ngờ'. Cho dù một cuốn mà bắt đầu cũng để cho mình tìm thấy một niềm hạnh phúc rất nhỏ, như khi nhìn những hạt mưa, những cái bong bóng rất xưa được thì đó cũng có thể là niềm vui cũng được". Diu Hông cho biết đã viết nhạc phẩm đầu tay này trong đêm tối dưới ánh sáng mặt trăng của một đêm trăng trên căn nhà trên đường Huỳnh Tấn Phát, Sài Gòn vì không muốn làm phiền gia đình. Sau khi hoàn tất số bài được viết ngoài, cha đã dồn

ngày hôm sau mới chính thức và đã rất mong khi nhận thấy mình có đủ khả năng viết nhạc. Sau đó mấy ngày, Diu Hoàng đã hát cho một số bạn bè nghe trong một buổi sinh hoạt văn nghệ và rất được tán thưởng vì âm điệu đẹp, thanh cùng lời ca thích hợp với tâm trạng của tuổi trẻ. Thời gian sau đó, Diu Hoàng đã tận dụng khả năng viết nhạc của mình để trở thành một số ca khúc khác.

Diu Hoàng sinh ngày 26 tháng 10 năm 1955 tại Huế trong một gia đình có 13 người con mà chị là con gái duy nhất. Đến năm 5 tuổi, Diu Hoàng theo bố là một sĩ quan trong quân đội, cùng với gia đình vào Đà Nẵng. Tại đây chị theo học trường Sacré Coeur (Trường Thánh Tâm) và hoàn tất bậc trung học rồi sau đó lên Đà Lạt theo học trường nữ sinh Chính Trường Kinh Doanh và tiếp tục bậc trung học ban văn nghệ trong những năm đầu học. Trường đó Diu Hoàng đã tiếp theo học piano với các dì họ cũng như tiếp hát và đóng kịch trên sân khấu nhà trường và tham gia những hoạt động ngoại khóa. Tại Đà Lạt, Diu Hoàng cũng quen biết với các dì họ và cho biết tuy thích sự khắt khe của các dì, nhưng trong lòng lại có những ước mơ rất sôi nổi, cái gì cũng muốn làm, nhưng bắt buộc phải nghe sự khắt khe đó thành ra có những điều không thể hiện được. Cũng trong thời gian này, Diu Hoàng tiếp guitar rồi sau đó về Sài Gòn học tiếp bậc với một người bạn.

Diu Hoàng, đến khi lớn lên chị nghĩ là sẽ viết văn để thể hiện cho mình một quyển sách, mà cho đến nay chị vẫn chưa thực hiện được điều đó. Nhưng giọng nhạc tiếng mẹ đẻ, đến sau khi nhạc phẩm đầu tiên ra đời, Diu Hoàng đã liên tiếp sáng tác thêm 5,6 nhạc phẩm khác vì chị quan niệm trong cái buổi "phải đi tìm một lối sống rất đẹp có thể cứu vớt mình một tí". Nhưng sau khi biết là viết nhạc được nên Diu Hoàng đã tận dụng khả năng sáng tạo của mình để "Có những giọng nhạc nào bắt chợt đến là chớp lấy ngay", như là chị nói, và sáng tác tùy theo tâm trạng hoặc chị thích hợp với giọng nhạc.

Sau khi lớn lên và tốt nghiệp thành, chị cùng Diu Hoàng và gia đình sang Mỹ vào năm 90 bằng diện HO. Đến sống nơi đất lạ đã khiến cho Diu Hoàng chán nản không còn thời gian gì để viết sáng tác vì phải bận rộn với việc mưu sinh qua nhiều lần thay đổi việc làm. Tiếp tục ký cho các trường dành cho người trẻ, cho văn phòng luật sư và nhân viên viên bán đi. Hiện nay Diu Hoàng đang theo học ngành graphic design. Và chị cùng, thêm một lần nữa, chị đã "phải đi tìm một lối sống rất đẹp có thể cứu vớt mình". Và lối sống đó không khác gì hơn là âm nhạc. Nhạc phẩm Diu Hoàng sáng tác đầu tiên có tựa đề là Mùa Thu Nơi Đây vào năm 90, ngay sau khi đất chân đất Hoa Kỳ, di chuyển tâm trạng của một người xa quê hương, như vẽ thành phố cũ trong khung cảnh mùa thu: "Mùa Thu nơi đây tôi nhớ những thành phố xa mà bao năm qua tôi đã đi về trên những đường xa. Mùa thu nơi đây như nhúng, tiếp tục những xa rời những lòng ai có nhớ ai không? Có tôi nhớ như vô cùng... Mùa Thu nơi xa dù dang, giờ trong tôi nghe như mùa màng. Tình yêu cho anh một ngày, rồi một ngày nào đã phai. Về đây khi tôi nghĩ lại, niềm cô đơn còn dài...".

Nhông phải chỉ đơn mình thời gian Diu Hông mình tìm được niềm vui trong sáng tạo mới giống nhạc mới, đi hình nhạc nhạc phẩm Múa Còn Rồi Mãi Vì Ai. Chưa sáng tác nhạc phẩm này trong một ngày mà rất hiếm hoi ở miền nam California, được coi như một phần hợp tâm trọng mình với chính mình: "Đi với Hông, nếu mà nói chung thì đi sáng tạo buồn nhiều hơn vui. Có lẽ vì con người Hông có quá nhiều ưu tú. Thì có một bạn... ở Cali thì ở đâu có múa đâu, ở đâu không có múa cái chi hết đó. Nhưng bạn đó không biết sao mà ở múa đẹp lắm... Múa thì tự nhiên Hông cũng như Sài Gòn nữa, nên đã viết nhạc phẩm này".

Được sinh ra với một bạn chơi rất nhiều năm, Diu Hông không biết sao lúc nào cũng buồn đi suy nghĩ. Ngay từ khi 9, 10 tuổi đã như vậy đi ngay trong đôi mắt của bạn người ta cũng có thể nhìn thấy sự buồn, qua nhiều năm tích lũy nhạc phẩm. Nếu Diu Hông, tuy bên ngoài rất năng động nhưng lại là một con người rất dễ xúc cảm: có thể vì một chuyện nhỏ buồn nào đó cũng khiến bạn chơi một tháng với nhạc phẩm trở lại và suy nghĩ liên miên.

Tuy nhiên đi sáng tạo trên một góc nhìn nào đó đi với Diu Hông rất vui, do chính gặp phải những khó khăn, trở ngại nào vì được sinh ra và hài lòng với gia đình của mình, được thoải mái với những gì nhận được từ bạn do đi sáng tạo sung túc của gia đình, cùng với những chi tiêu chu đáo yêu thích. Nhưng đó đã chính là một niềm hạnh phúc? Diu Hông đã trả lời câu hỏi này qua một nhạc phẩm mang tên Nỗi Đau Hạnh Phúc, phần phần triết lý sâu sắc, không không của nhà Phật...: "Đi với Hông cái gì rồi cũng sẽ tan biến. Niềm vui đi với Hông cũng thế, nó vui rồi Hông lại thấy nó tan biến. Hạnh phúc đi với Hông cũng vậy. Hạnh phúc thấy nó hạnh phúc, xong rồi thì sao Hông suy nghĩ đi rồi Hông lại thấy nó không có hạnh phúc".

Vào năm 97, Diu Hông hoàn tất một nhạc phẩm mang tựa đề "Lòng Nhìn Ta Thôi", đi đến tận khắp nơi của người nghệ sĩ, được chấp nhận lâu "Hông muốn viết một bài về một người nghệ sĩ, mà Hông viết cách đó mấy năm rồi! Bài đó nó được hình thành trong một thời gian rất lâu. Vì Hông viết nó để chơi không viết được! Mấy năm rồi, bạn năm năm trước đang lái xe hỏi giá của được đó, Cái giọng nhạc của đi với Hông có nó chơi nên viết không được. Hông lại bị qua một bên, nhưng vẫn phải cái đi đó hoài".

Và cuối cùng "Lòng Nhìn Ta Thôi" được hoàn tất vào năm 97. Diu Hông cho biết rất hài lòng với nhạc phẩm này và được biết là nhận thấy rất thích hợp với tiếng hát của Lưu Thu. Và cũng do đó Lòng Nhìn Ta Thôi đã được đưa vào CD do Lưu Thu trình bày với một số ca khúc khác của Diu Hông. Và Lòng Nhìn Ta Thôi cũng đã được dùng làm tựa đề cho CD này của Lưu Thu, được ra mắt rất thành công tại vũ trường Ritz vào năm 98.

Trông K khi dòng nhạc của Diu Hông được biết đến qua CD "Lòng nhìn Ta Thôi" với tiếng hát Lưu Thu thì nhạc phẩm mang tựa đề "Mình ơi" do Ý Lan trình bày đã một thời được coi là nhạc phẩm của tên tuổi của Diu Hông đến với thính giả nhất. Đó là một nhạc phẩm mang âm điệu dân ca, một loại nhạc Diu Hông không bao giờ nghĩ là sáng tác, trong khi chờ chờ trông sáng tác tình ca. Từ năm 97 qua đến năm 99, Mình ơi đã là một trong những nhạc phẩm được ưa thích nhất, được yêu cầu phát thanh rất nhiều lần trong những chương trình nhạc tại Nam California, mặc dù Diu Hông không hề mong muốn một sự thành công như vậy. Trông K đó Diu Hông đã soạn lời viết cho một số nhạc phẩm Pháp và Mỹ do Ý Lan trình bày rất thành công trong CD "Ghét Quá Trăm Mưa" như "Xin Biệt Cho Em Tình này" (Compare Me With The Rest), "Dòng Nhạc Tôi Nghe" (Et J'Ecoute La Musique), "Chẳng Có Gì So Sánh" (Nothing Compare To You), "Niềm Tin Đã Mất" (Losing My Religio), "Khi Đôi Ta Biệt Ly" (Everytime We Say Goodbye). Khi Ý Lan nghĩ ý muốn Diu Hông sáng tác một nhạc phẩm dân ca, Diu Hông nhận lời dù trông K đó chưa hề sáng tác thơ lời này. Cũng trong thời gian đó thân phụ Diu Hông - một người chơi rất khâm phục và không ngừng thu thập - qua đời và đã thôi thúc sáng tác một nhạc phẩm dành riêng cho ông, mà chỉ coi như những lời tạm lời vì những gì đã làm cho thân phụ chưa được vui. Những chính yếu là Diu Hông muốn viết một nhạc phẩm này thay cho lời thân mẫu dành cho người bạn đời đã khuất bóng, để lời nói bà một sự hối hận trong cuộc sống, luôn luôn thu thập vào thân phụ chỉ lúc còn sanh tiền.

Lời ca một của "Mình ơi" đã khiến nhiều người cảm thấy Diu Hông đã gặp phải một số điều trong tình yêu đã thể hiện ra những lời than thân trách phận: "đôi chim là chim riu rít trên cành, em yêu tiếng gọi là mình, mình ơi. Đêm qua thức giấc buồn ngủi, nhìn quanh là em không thấy một người, là người mình thương. Tôi khi mình buồn em buồn, đôi chim lảo đảo quay cuồng bị ngất. Co ro tìm một chỗ em nằm, phòng không chiếu lên nhàn nhàn sự giảng ngan". Nhạc phẩm này trích từ CD "Tôi Muốn Hỏi Tôi Sao" của Ý Lan gồm một số ca khúc của Diu Hông, phát hành trong năm 97. Cũng trong CD này, còn có nhạc phẩm Vãn Còn Mùa Xuân Cho Em là một nhạc phẩm Diu Hông rất hài lòng và đã được Ý Lan diễn tả một cách rất tốt.

Là một người luôn sống với những suy tư và những vẻ những khổ niềm một cách trần trụi, Diu Hông đã phải chấp nhận với tâm hồn nhạy cảm của mình để viết nên "Vãn Còn Mùa Xuân Cho Em", là một trong những ca khúc thành công nhất trong dòng nhạc tình của mình "Khi Hông viết bài đó, Hông hay suy nghĩ lắm. Hông hay suy nghĩ về cái đời sống lắm. Hông suy nghĩ về những câu chuyện tình, Hông suy nghĩ về đời sống, Hông phải chấp nhận vô trong đó là Hông viết. Tôi vì con một Hông hay có những nét u tối, thì đầu tiên hát Hông viết là "vãn còn mùa Xuân cho em thôi, sao trong mắt em đọng đầy nét buồn phiến, tiếp thành mùa đông đem vây quanh, cho đời em rồi rồi ngày tháng".

Hiện nay Diu Hông đang nuôi ý định sẽ có một CD gồm những nhạc phẩm ý nghĩa nhất

của mình, đĩa nhạc sẽ được phát hành trong năm 2001. Tuy nhiên Diu Hông chỉ đi theo con đường âm nhạc bằng sự đam mê và tình yêu của mình, nên chỉ muốn được gọi là một người viết nhạc mà không muốn dùng danh tiếng của nhà nghề cho những hoạt động âm nhạc của mình: "Hông không thích theo con đường nhà nghề, Hông chỉ làm theo cảm xúc thôi. Ví dụ như có cái cảm hứng lúc nào thì Hông viết, và Hông đã dành, nếu như được dịp mà phải bận thì Hông cũng thích. Những ngày đi tiên nghe trên đài hay nghe trên CD mà giọng hát của ca sĩ hát nhạc mình, Hông thấy vui vui. Bởi vì anh biết là Hông cũng không nghĩ là mình trở thành nhạc sĩ. Hông không nghĩ là Hông đi theo con đường nhà nghề, vì vậy ai dùng chỉ nhạc sĩ để gọi Hông thì Hông rất mừng!" .

Trông K

